

14. Soph. Ai. 485-524

ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν. ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός, εἶπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν· νῦν δ' εἰμὶ δούλη· θεοῖς γὰρ ᾧδ' ἔδοξέ που	485
καὶ σῆ μάλιστα χειρὶ. τοιγαροῦν, ἐπεὶ τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά· καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἧ συνηλλάχθης ἐμοί, μή μ' ἀξιώσης βάζειν ἀλγεινὴν λαβεῖν τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρῖαν ἐφεῖς τι.	490
ἧ γὰρ θάνης σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῆς, ταύτη νόμιζε κάμει τῆ τόθ' ἡμέρα βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὑπο ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν. καὶ τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἔρει λόγοις ἰάπτων· “ἴδετε τὴν ὀμεινέτιν Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ, οἴας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει”.	495
τοιαῦτ' ἔρει τις, κάμει μὲν δαίμων ἐλᾶ, σοὶ δ' αἰσχροῦ τᾶπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει. ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ γῆρα προλείπων, αἰδεσθαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἢ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν· οἴκτιρε δ', ᾧνάξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας τροφῆς στερηθεῖς σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὄρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν κείνω τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνης, νεμεῖς. ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὃ τι βλέπω πλὴν σοῦ· σὺ γὰρ μοι πατρίδ' ἦστωσας δορί· καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε καθεῖλεν Ἄιδου θανασίμους οἰκήτορας· τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς; τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σῶζομαι. ἀλλ' ἴσχε κάμοῦ μνηστίν· ἀνδρὶ τοι χρεῶν μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἶ τί που πάθη· χάρις χάριν γὰρ ἔστιν ἢ τίκτους' ἀεὶ· ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνηστὶς εὖ πεπονθότος, οὐκ ἂν λέγοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.	500
	505
	510
	515
	520

